ДЪРЖАВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

„ДЪРЖАВЕНЪ ВѢСТНИКЪ“
ще излѣзва
за сега веднажь въ седмицата:
въ Сѫббота.

Пары и писма
ся испращатъ
ДО М. К. БУБОТИНОВА
въ Министерството на Вътрешнитѣ Дѣла.

Цѣната на
„ДЪРЖАВЕНЪ ВѢСТНИКЪ“
Е ЗА ЕДНА ГОДИНА:
12 франка.
Единъ брой 25 Сантима.

ЗА ОБЯВЛЕНІЯ
ся плаща:
За единъ петитенъ редъ за първытѣ три пѫти по 30 сант., а за всякій послѣдующій — 20 сантима.

Година 1. **Софія, Срѣда 4-ый Юній 1880 г.** **Брой 49.**

СЪДЪРЖАНІЕ:

Словото съ което Г-нъ намѣсникътъ на Негово Высочество, Князьтъ, закри 1-вата Сессія на II-то Обыкновенно Народно Сѫбраніе. — Указы по Министерството на Финансытѣ. — Сѫдопроизводство по углавнитѣ дѣла които сѫ подсѫдны на Мировытѣ Сѫдіи.

Словото съ което Г-нъ Намѣстникътъ на **Негово Высочество, Князьтъ**, на 4-ый юній закри I-та Сессія на II-то Законодателното Народно Събраніе.

Господа Народны Представители,

Имамъ честь да ви прочетѫ слѣдующата телеграмма, която Негово Высочество Нашійтъ Князь и Господарь благоволилъ да ми испрати вчера отъ Віена:

„На основаніе на Конституцiята опълномощявамъ вы да затворите тая сессія на идущій 4-ый юній, като поблагодарите отъ моя страна Г. Г. прѣдставителитѣ за усърдіето и бързото рѣшеніе, които показахѫ, и така можихѫ да положѭтъ уже нѣкои важны основы за вътрешното устройство. Да ги поблагодарите още и за патріотическата щедрость, съ която вотирахѫ суммытѣ потребны за Правителството.“

На Първообразното подписанъ:

Александръ

Като ся основавамъ на това пълномощіе, обявявамъ тая сессія на Народното Събраніе закрита.

По Высочайша Заповѣдь Намѣстникъ на Негово Высочество:

Д. Цанковъ.

по Министерството на Финансытѣ.

УКАЗЪ
№ 229
Ный Александръ I.

Съ Божія милость и народната воля
Князь на България

Народното Събраніе пріе, Ный утвърдихмы и утвърждавамы слѣдующійтъ

Законъ:

Чл. 1. Правото за рѣзанье монеты принадлѣжи исключително на дьржавата. Народното Събраніе, по предложеніе на Финансовыйтъ Министръ, опредѣля, колко и каквы монеты могѫтъ да ся нарѣжѭтъ.

Чл. 2. Монетната единица въ България е Левътъ, който ся подраздѣля на сто стотинки.

Левътъ има една тяжесть отъ пять грамма (5 гр.) и обѣма въ себе си четыре грамма и сто седьмдесятъ и пять хилядны (4 гр. и $^{175}/_{1000}$) чисто сребро. —

Чл. 3. Български монеты има златны, сребьрны и мѣдны. —

Златны монеты ще има по двадесятъ лева (20) и ще ся наричатъ „Александръ“ и по десять лева (10) и ще ся наричатъ „Полалександръ.“

Сребьрны монеты ще има по пять лева (5 лв.), по 2 лева (2 лв.), по единъ левъ (1 лв.) и по половинъ левъ, 50 стотинки.)

Мѣдны монеты ще има по десять стотинки (10 ст.) по пять стотинки (5 ст.), и по двѣ стотинки (2 ст.).

Чл. 4. Златнытѣ монеты ще съдьржѭтъ на хилядата части (1000) девятстотинъ (900) части чисто злато. Александритѣ ще иматъ една тяжесть отъ шесть (6) грамма и $^{45161}/_{100000}$ отъ грамма; тѣхнійтъ діяметръ ще има една дължина отъ двадесятъ и единъ (21) миллиметръ Полалександритѣ ще иматъ една тяжесть отъ три (3) грамма и $^{22580}/_{100000}$ отъ грамма; тѣхнійтъ діяметръ ще има девятнадесять (19) миллиметра. —

Допуща ся за златнытѣ монеты едно отбиванье отъ горѣказаннытѣ числа, на горѣ или на долѣ, само двѣ на хилядата части относително до тяжестьта (0,002) и една на хилядата части относително до съдьржаніето на чисто злато (0,001). Сиречь, като единъ килограммъ. Александри ще ся сматрятъ хиляда и два грамма, (1002 гр.) или само девять стотинъ девятдесять и восьмъ грам. (998 гр.) А смѣсътъ ще ся глѣда като законенъ, когато въ хиляда граммы Александри има девятстотинь и единъ граммъ (901 гр.) или восьмстотинъ и девятдесять и девять (899) чисто злато. —

Чл. 5. Сребьрнытѣ монеты по пять лева ще иматъ една тяжесть отъ двадесять и пять (25) грамма, тѣ ще обѣматъ на хиляда части девять стотинъ части (900) чисто сребро, и тѣхнійтъ діаметръ ще е тридесять и седьмь миллиметра.

Законното отбиванье отъ тія числа за монетытѣ отъ пять лева е за тяжестьта, само три на хилядата, на горѣ или на долѣ, а за смѣсътъ само двѣ на хилядата.

Чл. 6. Другитѣ сребьрны монеты ще съдьржѭтъ восьмстотинъ тридесять и пять (835) на хилядата чисто сребро. — Двата лева (2) ще има една тяжесть отъ десять грамма (10) и единъ діаметръ отъ двадесять и седьмь (27) миллиметра. Единыйтъ левъ (1) ще има една тяжесть отъ пять (5) грамма и единъ діяметръ отъ двадесять и три (23) миллиметра. Половиныйтъ левъ (50 стотинки) ще има една тяжесть отъ два и половина ($2\,^1/_2$) грамма и единъ діаметръ отъ восьмнадесять (18) миллиметра. —

Относително до тяжестьта, законното отбиванье отъ тія числа, на горѣ или на долѣ е, за монетытѣ отъ единъ и два лева, пять на хилядата, и за монетытѣ отъ половинъ левъ седьмъ на хилядата. Относително до смѣсътъ, законното отбиванье, на горѣ или на долѣ, е три на хилядата.

Чл. 7. Мѣднытѣ монеты ще обѣматъ на стотѣхъ девятдесять и пять (95) части чиста мѣдь, четыре части (4) калай и една (1) часть цинкъ; законното отбыванье, на горѣ или на долѣ отъ тія числа може да е едно на сто отъ мѣдьта и пять на сто отъ калайтъ и цинкътъ. —

Монетата десять (10) стотинки ще има една тяжесть отъ десять (10) грамма, единъ діаметръ отъ тридесятъ (30) миллиметра и едно отбиванье на тяжестьта отъ десять на сто. Монетата пять (5) стотинки ще има една тяжесть отъ пять (5) грамма, единъ діаметръ отъ двадесять и пять (25) миллиметра, и едно отбыванье отъ пять на сто. — Монетата двѣ (2) стотинки, ще има една тяжесть отъ два (2) грамма, единъ діаметръ отъ двадесять (20) миллиметра, и едно отбыванье отъ три (3) на сто. —

Чл. 8 Златнытѣ монеты ще иматъ отъ едната страна на лицето образътъ на Господарьтъ обыколенъ съ думытѣ: Александръ I Князь Българскій.

Сребьрнытѣ монеты ще иматъ отъ едната страна на лицето Българскій гербъ, въ средъ една мантія съ корона, и отъ двѣтѣ му страны по единъ правъ левъ, които дьржѭтъ съ единыйтъ кракъ гербътъ, а съ другійтъ по едно Българско знамя; и на еднытѣ и на другитѣ отгорѣ ще пише: „България“, а отъ долѣ на една лента ще пише: „Съединеніето прави силата“. — На другата страна на опакѣто тѣ ще показватъ стойностьта на монетата и отъ долѣ лѣточисленіето, въ средъ единъ вѣнецъ отъ житны класове, розовы (тріяндафиловы) цвѣтове и дафиновы листове. — По рѫбътъ на тія монеты ще има съ испъкнѫли буквы думытѣ: Боже пази България, освѣнь на онія отъ пятдесятъ сантима, на които рѫбътъ ще е нарѣсканъ.

Чл. 9. Мѣднытѣ монеты ще иматъ отъ едната страна — българскійтъ гербъ, въ средъ, една мантія съ корона и отъ двѣтѣ му страны по единъ правъ левъ, които дьржѭтъ съ единыйтъ кракъ гербътъ, а съ другійтъ по едно българско знамя. Отъ горѣ ще пише: „България“, а отъ долѣ на една лента ще пише: „Съединеніето прави силата“. Отъ другата страна тѣ ще показватъ стойностьта на монетата и лѣточисленіето, по средъ единъ вѣнецъ отъ житны класове, розовы цвѣтя и дафиновы листове. Рѫбътъ на мѣднытѣ монеты ще е гладъкъ.

Чл. 10. Правителството ся опълномощява да вземе мѣрки за нарѣзваньето, въ най-кратко время, слѣдующитѣ количества български монеты:

2,000.000	монеты	сребьрны	по 2	лв.	4,000.000
4,500.000	„	„	„ 1	„	4,500.000
3,000.000	„	„	„ 50	сант.	1,500.000
				Всичко	10,000.000
15,000.000	„	мѣдны	по 10	ст.	1,500.000
10,000.000	„	„	„ 5	„	500.000
5,000.000	„	„	„ 2	„	100.000
				Всичко лв.	2,100.000

Забѣлѣжка. Времято за рѣзаніето на златнытѣ монеты и пять-тѣхъ лева остава да ся рѣши въ идущата сессія. А количеството ся опрѣдѣлява:

10,000	Александра злат.	по 20	лв.	200.000
20.000	Полалександра	„ 10	„	200.000
500.000	Пять-Лева сребьрны	5	„	2.500.000
			Всичко Лв.	2,900.000

Чл. 11. За нарѣзваньето на тія монеты требва да ся обяви конкурсъ, на който да ся допусѫтъ както български, тѫй и странны предпріематели и дѣлото да ся даде на онай, който представи най-добритѣ условія.

Чл. 12. Направенытѣ разноски за нарѣзваньето на българскитѣ монеты ще ся покрыѭтъ отъ рубриката на бюджетътъ: за непредвидѣнытѣ расходы, а указаната добывка да ся пише въ смѣткитѣ между случайно постѫпалитѣ суммы.

Чл. 13. Монетытѣ, които отъ употребленіе бы ся истъркали, или бы загубили законната си тяжесть, ще ся пребыратъ отъ съкровището за да ся нарѣжѭтъ отъ ново. Загубата, която ще произлѣзе отъ това ново рѣзанье монеты, ще ся покрыва отъ суммытѣ: за непредвидѣны-разноски въ бюджетътъ.

Забѣлѣжка. Очевидно злоупотребенытѣ монеты сир. рѣзаны, кезапліи и др. подобны, не ся пріематъ отъ казначействата освѣнь на тегло.

Чл. 14. Правителственнытѣ кассы ще пріематъ безразлично златны или сребьрны монеты Български, освѣнь за онія доходы, за които е опредѣленно чрезъ единъ законъ да ся взематъ само златны монеты.

Чл. 15. Правителственнытѣ кассы ще пріематъ златнытѣ и сребьрны монеты на онія дьржавы, които правѭтъ часть отъ Латинската Конвенція до такива количества, до каквито тѣ пріематъ българскитѣ монеты.

Мѣднытѣ монеты отъ странны дьржавы сѫ възбранены въ Княжеството.

Чл. 16. За онія чуждестранны монеты, които не сѫ основаны на сѫщата монетна система както българскитѣ и които вьрвѭтъ въ Княжеството, Финансовото Министерство ще издава, всякій пѫть когато го намѣри за нужно, монетны тарифы, по които тѣ ще ся пріематъ въ Правителственнытѣ Кассы.

Чл. 17. Всякій житель на Княжеството е дълженъ да пріема чуждестраннытѣ монеты по цѣната, която е опредѣлена въ монетнытѣ тарифы за Правителственнытѣ Кассы.

На всякиго обаче е свободно да ги пріема и съ по-висока цѣна, както и да пріема и такива монеты, които не сѫ обозначены въ монетнытѣ тарифы за Правителственнытѣ Кассы.

Чл. 18. Отъ деньтъ на обнародваньето настоящійтъ законъ Правителственнытѣ и Общинскитѣ заведенія, както и частнытѣ лица требва да пріематъ и да даватъ задължителны документы и проч. на български монеты въ левове и стотинки, вмѣсто франкове и сантими.

Обнародвамы настоящій законъ. Заповѣдвамы щото онъ да бѫде облѣченъ съ дьржавный печатъ и напечатанъ въ „Дьржавенъ вѣстникъ.“

Испълненіето на тоя законъ възлагамы на Нашътъ Министръ на Финансытѣ.

Издаденъ въ Нашата Столица Софія, на 27-ый май 1880 година.

На първообразното подписано:

По Высочайша заповѣдь намѣстникъ на Негово Высочество, Министръ на Външнитѣ работи и Исповѣданіята и Предсѣдатель на Министерскій Съвѣтъ. Д. Цанковъ.

Приподписано:
Министръ на Финансытѣ: П. Каравеловъ

Законъ

За итизапътъ, бачътъ и руссуматътъ.

Пріетъ отъ Народното Събраніе и утвърденъ съ Княжеский Указъ на 23-ій май подъ № 226.

Суммытѣ. които постѫпватъ отъ сбороветѣ: право за продаванье добытъкъ [интизапъ], отъ тегла и мѣрки [бачъ] и отъ права за кланье добытъкъ [зебхіе и руссуматъ] по селата и околійнытѣ градове, да ся предаватъ на съхраненіе въ надлѣжнытѣ окрѫжны ковчежничества до конечното произнасянье на Народното Събраніе въ идущата сессія върху употребленіето на тія доходы.

Министръ на Финансытѣ П. Каравеловъ.

по Министерството на Правосѫдіето.

СѪДОПРОИЗВОДСТВО

по

УГЛАВНЫТѢ ДѢЛА

които сѫ подсѫдны на Мировытѣ Сѫдіи.

Утвърд. съ Княжескій Указъ отъ 23-й май подъ № 226.

ГЛАВА ПЪРВА.

1. Подъ вѣдомството на мировытѣ сѫдіи подлѣжѫтъ простѫпки, за които споредъ особныйтъ уставъ за наказаніята, имъ ся налагатъ:

1. Забѣлѣжки и изобличенія (выговоры).
2. Парична глоба не повече отъ триста фр.
3. Запиранье не повече отъ три мѣсяцы.
4. Затворъ въ тьмница не повече отъ шесть мѣсяцы.

Заб. 1. Мировытѣ сѫдіи, при опредѣленіето на наказаніята и глобытѣ, ся рѫководѫтъ отъ уставытѣ за нарушеніе на казеннитѣ управленія, уставътъ за повынноститѣ и за търговіяга, уставътъ за питейнытѣ сборове, уставътъ за акцизътъ и тютюнътъ и др. тѣмъ подобны уставы, безъ да излѣзватъ вънъ отъ границытѣ на дадената имъ власть.

Заб. 2. Означеннытѣ въ предидѫщійтъ членъ дѣла не подлѣжѫтъ на разглѣдванье отъ мировытѣ сѫдіи въ слѣдующитѣ случаи:

а) Когато наказаніето за проступъкътъ е съпряжено съ запрещеніе да търгува или промышлява, или съ затваренье дугенътъ или промышленното заведеніе.

б) Когато възнагражденіето за причиненъ вредъ или загуба чрезъ проступка надминава хиляда франка.

2. Освѣнь горѣказаннытѣ дѣла, които мировыгѣ сѫдіи иматъ право да разглѣдватъ, по родътъ на опредѣленнытѣ наказанія за престѫпны дѣйствія тѣ могѫтъ да разглѣдватъ собственно за да склонѫтъ странытѣ на миръ по дѣла, които, макаръ и да навличатъ за себе си по-строги наказанія, нъ, споредъ законътъ, не ся захващатъ инакъ, освѣнь чрезъ жалба на тѣзы лица, които сѫ претърпѣли вредъ или загубы, и могѫтъ да ся прекратѫтъ съ примиріе или полюбовно (съ добро).

3. На всякій мировый сѫдія сѫ подсѫдны само тѣзы простѫпки, които сѫ станѫли въ неговата околія. Когато нѣколко преступны дѣйствія сѫ обнаружѫтъ изведнѫждь въ разны мировы околіи по едно дѣло, то дѣлото е подсѫдно въ тоя мировый сѫдъ въ околията, на който е станѫлъ найважныйтъ простѫпъкъ.

4. Всякій мировый сѫдія си рѣшава самъ, на него ли подлѣжи да разглѣдва постѫпилото дѣло, споредъ родътъ на подвѣдомственнытѣ му дѣла, или по званіето на подсудимыйтъ. И ако види, че не подлѣжи нему, мировыйтъ сѫдія го направлява по принадлѣжности — или го предава на другъ мировый сѫдъ, или на подлѣжащето военно началство или пакъ на духовный сѫдъ.

5. Препирни за подсѫдность между мировы сѫдіи отъ сѫщійтъ сѫдеб. окрѫгъ ся разрѣшаватъ отъ Окр. Сѫдъ въ тоя окрѫгъ, а между мировы сѫдіи отъ разны сѫд. окрѫзы ся рѣшаватъ отъ онзи Окр. Сѫдъ въ окрѫгътъ на който ся е захванѫло найнапредъ преніето.

6. Препирни за подсѫдность между мировы сѫдіи и сѫдебенъ слѣдователь ся разрѣшаватъ въ онай Окр. Сѫдъ, при който е сѫдебныйтъ слѣдователь.

7. Препирни за подсѫдность между мировы сѫдіи и военното началство, или духовныйтъ сѫдъ ся разрѣшаватъ отъ онай Окрѫженъ Сѫдъ, подъ който ся намѣрва мировыйтъ сѫдія.

ГЛАВА ВТОРА.

Редътъ, по който ся захващатъ дѣлата при мировытѣ сѫдіи.

ОТДѢЛЕНІЕ ПЪРВО.

Поводы за захващанье на дѣлата.

8. Мировыйтъ сѫдія пристѫпва до разглѣжданье на дѣлата:

1) По жалбытѣ на частны лица, които сѫ притърпѣли вредъ или загуба.

2) По съобщеніе отъ полицейскитѣ или административнытѣ власти.

3) По непосредственно усмотреніе отъ него самаго на престѫпно дѣйствіе, което подлѣжи за преслѣдованье независимо отъ жалба на нѣкое лице.

9. На мировыйтъ сѫдія ся подаватъ жалбы отъ частны лица за вредъ или загубы, или отъ тѣхъ самытѣ, или отъ други лица, които по законътъ иматъ право да ходатайствуватъ за тѣхъ, или же отъ тѣхны повѣренницы.

10. За повѣренницытѣ ся пазятъ правилата, които сѫ изложены въ глава II. отъ Гражданското Сѫдопроизводство на мировытѣ сѫдіи.

11. Жалбата или прошеніето, които ся подаватъ на мировыйтъ сѫдія бываатъ: писменны и устны. Устната жалба, като ся запише отъ мировыйтъ сѫдія въ протоколътъ прочита ся на подавачътъ, който ѭ и подписва, ако знае да пише.

12. Въ писмената, както и устната жалба требва, по възможности, да сѫ показаны:

1-во Името, фамилията, званіето и прѣкорътъ, както и мѣстожителството на обвинительтъ;

2-ро Престѫпното дѣйствіе, времето и мѣстото, гдѣто е извършено;

3-то Претърпѣнытѣ вредъ и загубы;

4-то Обвиняемото или подозрѣваемото лице, както и мѣстожителството му;

5-то Свидѣтелитѣ или други доказателства, съ които ся потвърдява жалбата, и

6-то Годината, мѣсяцътъ деньтъ, когато е подадена.

13. Ако не ся има на лице обвиняванъ или подозрѣваемъ въ престѫпното дѣйствіе, за което е подадена жалба, или ако доказателствата, които го потвърдяватъ сѫ недостаточны, мировыйтъ сѫдія може да порѫча на мѣстната полиція, да му събере и представи всички необходимы по това дѣло свѣдѣнія, когато престѫпното дѣйствіе принадлѣжи въ числото на тѣзи престѫпки, които ся преслѣдуватъ отъ законътъ, независимо отъ жалбытѣ на частны лица.

14. Лицата, които сѫ претърпѣли вредъ или загуба, отъ престѫпно дѣйствіе, могѫтъ и самы да ся обърщатъ направо къмъ мѣстната полиція, която е дължна да направи потребнытѣ издырванія и за резултатътъ да съобщи своевременно на мировыйтъ сѫдія.

15. Полицейскитѣ и другитѣ административны власти съобщаватъ на мировыйтъ сѫдія за онѣзи престѫпны дѣйствія, които тѣ сѫ открыли, и които по законътъ подлѣжѫтъ на преслѣдванье и безъ жалбы отъ частны лица.

16. Въ съобщеніята си, были тѣ писменны или устны, полицейскитѣ и другитѣ административны власти требва да показватъ:

1-во Кога и гдѣ е станѫло престѫпното дѣйствіе;

2-ро На кого пада подозрѣніето, и каквы доказателства има за туй;

3-то Има ли гражданскій ищецъ и свидѣтели, и

4-то Мѣстожителството на всичкитѣ показаны лица.

17. При съобщеніето на мировыйтъ сѫдія за престѫпно дѣйствіе, обвиняемыйтъ може да ся докарва съ съобщеніето въ слѣдующитѣ случаи:

1-во Когато хванѫтыйтъ при свършванье простѫпокъ е непознатъ на полиціята, или не може да представи удостовѣреніе за името, фамилията и мѣстожителството си;

2-ро Когато работата е за престѫпны дѣйствія, заради които, споредъ законътъ, обвыненыйтъ ся затворя въ тьмница, и при туй има възможность да избѣгне, ако ся остави свободенъ, или може да изглади слѣдытѣ на престѫпното дѣяніе.

18. Споредъ своето лично усмотрѣніе по нѣкое престѫпно дѣйствіе мировыйтъ сѫдія може, ако го види за потребно, да порѫча на полиціята да направи предварителното издырванье споредъ правилата.

19. Ако полиціята не испълни възложенната порѫчка отъ мировыйтъ сѫдія, то той има право за важны упущенія, направены отъ нея, да съобщи на прокуроръ или неговътъ помощникъ.

ОТДѢЛЕНІЕ ВТОРО.

Повыкванье странытѣ и свидѣтелитѣ.

20. Повыкваньето въ Сѫдъ на единъ обвиняванъ става чрезъ писмсина призовка, а когато живѣе въ сѫщійтъ градъ на мировыйтъ сѫдія, става и устно.

21. Призовката требва да съдържа точно:

1-во Кое лице ся иска;

2-ро Кога и гдѣ да ся яви;

3-то Дѣлото, поради което ся выка обвиняемыйтъ, и

3-то Послѣдствията за неявяванье.

Призовката ся подписва отъ мировыйтъ сѫдія.

22. Призовката ся врѫчава на тогози, който ся выка чрезъ разсилныйтъ, който ся нахожда при мировый сѫдія, или чрезъ мѣстното околійско или общинско управленіе.

23. Призовката ся врѫчава на сѫщето лице, което ся выка. Ако го нема у дома му, тя ся дава на едного отъ домашнитѣ му, особенно на най-старыйтъ, или на стопанинътъ на кѫщата, или на мѣстный околійскій началникъ или же на старшійтъ полицейскій.

24. Кога ся предава призовката, върху нея ся забѣлѣжва времето, когато е врѫчена, а другійтъ екземпляръ съ подписътъ на получительтъ, и времето когато е получена, ся възвръща и предава на мировыйтъ сѫдія.

25. Ако тоя, който получава призовката, не може или не рачи да ся подпише, това ся записва и на двѣтѣ призовки, като ся каже кому, кога е подадена и защо не е рачилъ да ѭ подпише.

26. Призываемыйтъ требва да ся яви лично при разглѣжданьето на дѣлото; нъ по дѣла за простѫпки, на които по законътъ е опредѣлено най-горне наказаніе, запиранье, той може да испрати повѣренникъ, за което ся споменва и въ призовката. Мировыйтъ сѫдія обаче има правото да привыква обвиняемыйтъ за да ся яви самъ лично, ако това споредъ обстоятелствата на дѣлото ся вижда необходимо.

27. По дѣла за престѫпны дѣйствія, за които споредъ законътъ, е положено наказаніе съ затваранье въ тьмница, ако подсѫдимыйтъ не ся яви лично, сѫдията взема мѣрки за да го докаратъ. Мировыйтъ сѫдія може да ся распореди, за да докара обвиняваныйтъ и безъ предварителна призовка.

28. Докарванье на обвиняемыйтъ не става инакъ, освѣнь като му ся испрати формална призовка съ сѫщото съдържаніе, като кога ся выка на Сѫдъ.

29. Обвинительтъ ся извѣстява за деньтъ и часътъ опредѣлены за явяванието на обвиняваныйтъ.

30. При разглѣжданье дѣла, които сѫ повдигнѫты отъ длъжностны лица, когато тѣ не могѫтъ да ся явѫтъ, испращатъ вмѣсто себе си довѣренницы.

31. Ако самитѣ страны не ся задлъжаватъ да приведѫтъ свидѣтели, то мировыйтъ сѫдія ги выка самъ.

32. Свидѣтели отъ нижнытѣ военны чинове, кога сѫ на дѣйствителна служба, ся привыкватъ чрезъ най близкото имъ началство, а офицерытѣ ся выкатъ направо чрезъ призовки; нъ повыкваньето предъ Сѫдъ не ги уволнява отъ служба, ако не сѫ получили уволненіе отъ началството си.

33. По удостовѣреніето отъ военното началство за невъзможностьта на тоя воененъ, който ся выка за свидѣтель, поради военны обстоятелства, да ся яви лично предъ Сѫдътъ, то таковыйтъ ся распытва отъ мѣстныйтъ мировый сѫдія въ мѣстото, гдѣто служи.

34. Свидѣтели отъ священно званіе или монасы, ако не ся явѫтъ по първото призоваванье, повыквать ся чрезъ най-близкото имъ началство.

35. Свидѣтель, който не ся яви въ назначенныйтъ срокъ, безъ да представи удовлетворителны оправданія, наказва ся, по опредѣленіе отъ мировыйтъ сѫдія, на глоба, не повече отъ двадесять и пять франка, споредъ важностьта на дѣлото и състояніето на свидѣтельтъ. Ако ся не яви вторично, пакъ му ся налага и друга глоба.

36. Въ продълженіе на двѣ седмицы, слѣдъ като му ся обяви опредѣленіето отъ мировыйтъ сѫдія, за щрафътъ свидѣтельтъ има право да си представи оправданията за неявенье, които, ако ся намѣрѫтъ удовлетворителны отъ мировыйтъ сѫдія, той може да му опрости глобата.

37. По причина на болѣсть, ако нѣкой свидѣтель не може да ся яви предъ Сѫдътъ, то мировыйтъ сѫдія го испытва тамо гдѣто лѣжи, и странытѣ, ако сѫ пристигнѫли, присѫтствуватъ при това. По сѫщійтъ начинъ ся допытватъ свидѣтели и въ таквизи случаи, когато требва да ся распытватъ повече свидѣтели, които живѣѫтъ на едно мѣсто

38. Свидѣтели, които живѣятъ въ чужда мирова околія, далечъ отъ тоя градъ, гдѣто става разглѣдваньето на дѣлото, могѫтъ да бѫдѫтъ распытваны отъ мировыйтъ сѫдія въ тая околія, гдѣто живѣѫтъ, при туй ся дозволява да присѫтствуватъ и странытѣ, които бы пожелали да изслушатъ распытваніето.

ОДТѢЛЕНІЕ ТРЕТО.

Отсрочванье на разглѣжданье на дѣлото, и мѣрки за прекѫсванье на средствата за уклоненіе отъ Сѫдътъ.

39. Когато ся явѫтъ и двѣтѣ страны предъ мировыйтъ сѫдія и заявѫтъ, че по нѣкои причины като не могѫтъ да представѫтъ нуждныгѣ си доказателства, мировый сѫдія отлага дѣлото като му назначи новъ срокъ. Нъ кога заяви само едната страна, мировыйтъ сѫдія отлага тогава дѣлото, когато намѣри заявленіето удовлетворително.

40. Мировый сѫдія може и отъ само себе си да отложи разглѣдваніето и рѣшеніето на дѣлото, ако го намѣрва нуждно, было за да направи оглѣдъ, было да изиска отъ странытѣ или отъ полиціята каквы и да е свѣдѣнія, които сѫ необходимы за рѣшеніе на дѣлото.

41. Когато ся отсрочи разглѣжданьето на дѣлото поради неявяванието на едната страна въ назначеныйтъ срокъ, противната страна може да иска щото разноскитѣ, които тя ще прави, за да идва другій пѫть въ Сѫдътъ, да ся натоварятъ на страната, която, като не докаже че е имала уважителны причины за отсѫтствіе, е станѫла причина за излишнытѣ разноски.

42. Никой отъ обвиняванытѣ нѣма право, безъ разрѣшеніето на мировыйтъ сѫдія да ся отстранява отъ това мѣсто или градъ, въ който ся разглѣжда дѣлото.

43. За да ся пресѣкѫтъ на обвиняемытѣ срѣдствата за уклоненіе отъ Сѫдътъ, мировыйтъ сѫдія може да употреби слѣдующитѣ мѣрки:

1. Когато обвиняемыйтъ ся подозрѣва въ престѫпъкъ за който, споредъ законътъ, ся налага парична глоба или запиранье, или когато му ся иска възнагражденіе, — взема му ся расписка, че ще ся яви въ означеныйтъ день, или му ся взема поручителство;

2. Когато обвиняемыйтъ ся подозрѣва въ престѫпно дѣйствіе, за което, споредъ законътъ, са налага затворъ въ тьмница, — взема ся поручителство или залогъ, или ся запира обвиняемыйтъ.

44. Поручителството обвзема задлъженіето да плати порѫчительтъ глобата, ако обвиняемыйтъ избѣгне и не ся яви на срокътъ.

45. Залогътъ быва или въ пары, или въ друга движима цѣнность, и ся дава или отъ самыйтъ обвиняемъ, или отъ всяко друго лице.

46. Количеството на поручителството или залогътъ ся опредѣлява отъ мировыйтъ сѫдія, споредъ строгостьта на наказаніето, което може да падне на обвиняемыйтъ и споредъ състояніето на поручительтъ или заложникътъ. Това количество не може да бѫде по-малко отъ възнагражденіето, което са търси отъ тогози, който е истеглилъ чрезъ простѫпъкътъ, когато искътъ му ся подкрѣпя съ достовѣрны доказателства.

47. За пріемваньето на поручителството или на залогътъ сѫдията полага постановленіе, което ся подписва както отъ него, тъй и отъ поручительтъ или заложникътъ и му ся дава копіе.

48. Отпущаньето на обвиняемыйтъ подъ поручителство или оставяньето му на свобода съ залогъ не го уволнява отъ да испълнява правилата предписаны въ 42 членъ.

49. Обвиняемый, ако побѣгне или ся уклони отъ сѫдътъ, взема ся заложената сума отъ поручительтъ, слѣдъ като ся удовлетвори отъ нея искътъ за възнагражденіето отъ причиненытѣ повреды или загубы чрезъ простѫпка на обвиняемыйтъ, остатъкътъ ся обрьща въ капиталъ за устрояванье мѣста за запиранье по приговоръ на мировыйтъ сѫдія.

50. Кога ся взема подъ стража обвиняемыйтъ, за това ся написва особенно постановленіе съ точно означеніе:

1-во Кога е задържано лицето,

2-ро Кое лице е задържано, и

3-то Престѫпното дѣйствіе, въ което ся обвинява.

Това постановленіе ся подписва отъ мировыйтъ сѫдія и ся проважда копіе въ мѣстото на затворътъ.

ГЛАВА ТРЕТА.

За разглѣжданьето на дѣлата отъ мировыйтъ сѫдія.

ОТДѢЛЕНІЕ ПЪРВО.

Кога и какъ могѫтъ да ся отстраняватъ мировытѣ сѫдіи.

51. Мировыйтъ сѫдія е дължен да ся оттегли отъ Сѫдътъ, и странытѣ могѫтъ да го отстраняватъ:

1-во Когато има за разглѣжданье дѣло, въ което иматъ намѣса: или той самъ или жена му, всичкитѣ му роднины по права линія безъ ограниченіе; роднины по

косвенна линія до четвьрта степень (четвьртый поясъ), сватовытѣ до трета степень, или осыновенъ сынъ или осыновена дьщеря на сѫдията;

2-ро Когато мировый сѫдія е настойникъ (опекунъ) на една отъ тѫжащитѣ ся страны, или на такъвзи, който управлява работата съдружно;

3-то Когато сѫдията или жената му по законътъ сѫ най близски наслѣдницы на едного отъ тѣзы, които участвоватъ въ дѣлото, или пакъ сѫ имали или иматъ съ нѣкого отъ сѫдящитѣ ся тѫжба.

52. Прошеніе за отстраненіе на мировый сѫдія съ изложеніе на причинытѣ за това, требва да ся представи отъ обвынителътъ, когато подава искътъ си, а отъ обвыняваныйтъ не по-кѫсно отъ пьрвото си явяванье предъ Сѫдътъ.

53. Когато ся явѭтъ законны причины за отстраненіе на сѫдията, по негово усмотрѣніе или слѣдъ заявленіе отъ странытѣ, той представлява за това на Окрѫжныйтъ Сѫдъ, който, ако признае отстраненіето уважително, порѫчва на единъ отъ ближнытѣ мировы сѫдіи да разглѣда това дѣло.

ОТДѢЛЕНІЕ ВТОРО.

Редътъ за разглѣжданье на дѣлата.

54. Мировый сѫдія разглѣдва дѣлата словесно и публично.

55. Дверемъ затвореннымъ ся разглѣдватъ само дѣла:

1-во За простѫпки противъ семейнытѣ права;

2-ро За докаченіе честьта на жена и за други безсрамны или съединены съ съблазнь дѣйствія:

3-то За простѫпки, които ся преслѣдуватъ само чрезъ жалбы на частны лица, когато и двѣтѣ страны желаѭтъ да ся разглѣда дѣлото имъ на особно.

56. При разглѣжданье на дѣлата, както на обвыняемыйтъ, былъ той лично присѫтствувалъ или не, тъй и на обвынителътъ и гражданскійтъ ищецъ ся дава право да си хващатъ повѣренницы.

57. Кога ся обяви на обвыняваныйтъ сѫществото и основаніята за обвыненіето му, мировыйтъ сѫдія го пыта: счита ли ся виновенъ въ това, за което го обвыняватъ.

58. Ако обвыняемыйтъ не ся признава выновенъ, то сѫдията испытва найнапредъ свидѣтелитѣ на обвынителътъ, и слѣдъ туй изслушва обвыняемыйтъ какво ще представи за свое оправданіе, а тъй сѫщо и свидѣтелитѣ, които той представи

59. Не ся допущатъ за свидѣтели:

1-во Безумны и луды;

2-ро Духовны лица, когато ся отнася работата да кажѭтъ това, което сѫ чули на исповѣдьта;

3-то Повѣренницытѣ или защитницытѣ на обвыняванытѣ, кога ся отнася до признанието, което имъ сѫ направили довѣрителитѣ имъ.

60. Мѫжътъ или жената на обвыняемото лице, роднитѣ му по права линія въсходяща и низходяща, а тъй сѫщо и братята или сестрытѣ му, могѫтъ да ся откажѭтъ отъ свидѣтелство, ако ли не пожелаѭтъ да ся въсползуватъ отъ това си право, то даватъ свидѣтелството си безъ клетва.

61. Не ся допущатъ за свидѣтелство подъ клетва:

1-во Лицата, указаны въ 31 ст. на Отом. Наказ. Законикъ;

2-ро Малолѣтнытѣ, които нѣматъ още 16 год.;

3-то Глупавытѣ, които не знаѭтъ святостьта на клетвата.

62. Не ся допущатъ за свидѣтелство подъ клетва, когато нѣкоя отъ странытѣ поиска отстраненіе:

1-во Лицето, което е претьрпѣло отъ престѫпленіето, макаръ то и да не е участвовало въ дѣлото, а тъй сѫщо мѫжътъ или жената на тогози, който е претьрпѣлъ, роднинытѣ му по права линія, братята и сестрытѣ му, тъй сѫщо и другитѣ му отстрана роднины, както неговытѣ, тъй и на обвыняемыйтъ до трета и четвьрта степени и сватоветѣ и на двѣтѣ страны до пьрвитѣ двѣ степени;

2-ро Тѣзи, които сѫ билы въ особны отношенія съ тогози, който е участвовалъ въ дѣлото, т. е. ако сѫ были осыновены или настойницы, или сѫ управляли работытѣ на едного или другиго отъ тѣхъ, а тъй сѫщо и тѣзы, които сѫ имали тѫжба съ кого и да е отъ съучастницытѣ въ дѣлото.

63. Като исключимъ всичкитѣ случаи, изброени въ горнитѣ членове 60—62 свидѣтелитѣ ся испытватъ подъ клетва, ако не бѫдѫтъ освободены отъ нея по взаимно съгласіе и споразумѣніе на странытѣ.

64. Кога не ся намѣри священникъ, Мировыйтъ Сѫдія испитва свидѣтелитѣ безъ клетва, като имъ напомня, че тѣ сѫ длъжны да обадѫтъ съ чиста съвѣсть всичко, което имъ е извѣстно и взема отъ тѣхъ записъ, че тѣ ся задължаватъ да подтвьрдѫтъ съ клетва всичко туй, което показватъ, ако нѣкоя отъ странытѣ бы поискала това.

65. Отъ клетва ся освобождаватъ:

1) Священницытѣ и монасытѣ отъ всичкитѣ Христяски Вѣроисповѣданія.

2) Лицата които принадлѣжѭтъ на вѣры и секты, които не ся кълнѭтъ; вмѣсто клетва тѣ даватъ обѣтъ, че ще искажѭтъ съ чиста совѣсть всичко, което знаѭтъ по дѣлото.

66. Мировыйтъ Сѫдія, като изслуша свидѣтельтъ на едната страна предлага на другата страна, дали-нещо тя да предложи на свидѣтельтъ нѣкои пытанія.

67. Мировыйтъ Сѫдія, може и самъ отъ себеси да запытва както свидѣтелитѣ, тъй и обвынительтъ и обвыняемыйтъ за необходимытѣ нѣща за разясненіе на дѣлото и да отстрани разнорѣчията.

68. Когато обвыняемыйтъ не рачи да отговаря, то сѫдията, безъ да прибѣгва къмъ заплашванія, обѣщанія, ухищренія или други подобны мѣрки пристѫпва направо до разглѣжданьето на онѣзы доказателства, които има вече при дѣлото.

69. Доказателствата, които едната страна представлява, мировыйтъ сѫдія предлага на другата страна за свѣдѣніе.

70. Въ дѣла, които могѫтъ да ся прекратяватъ съ примиріе, сѫдията глѣда само тѣзи доказателства, които сѫ представены отъ странытѣ.

71. Оглѣды, освидѣтелствованія и растьрсванія (обыски) ся правятъ или отъ самыйтъ мировый сѫдія или чрезъ полиція по негова порѫчка.

72. Да прави оглѣды, освидѣтелствованія и обыскъ, мировыйтъ сѫдія възлага на мѣстната полиція само тогава, когато по нѣкаквы обстоятелства тѣзы дѣйствія той лично не може извьрши, а пакъ да ги отложи за другъ пѫть не быва.

73. Ако нѣкоя отъ странытѣ заяви, че има уважителны причины да ся сѫмнява въ достовѣрностьта на оглѣдътъ, освидѣтелствованіето или обыскътъ отъ полиція, мировыйтъ сѫдія е задълженъ, самъ лично да провѣри тѣзи дѣйствія.

74. Оглѣды, освидѣтелствованія и обыски ставатъ въ присѫтствіето на не по-малко отъ двама поемены и отъ тѣзы лица, които сѫ участвовали въ дѣлото, които бы ся нашли тамъ незваны.

75. Повиканы нарочно (пемены) бываватъ ступанытѣ на кѫщата, на дугенитѣ на промышленытѣ и търговски заведенія, или управителитѣ имъ, а тъй сѫщо и околійскитѣ чиновницы или църковнытѣ и общински старѣйшины.

76. При обыскътъ или иземванье (выемка) освѣнь призванытѣ лица повыква ся господарътъ на домътъ или на помѣщеніето, а въ тѣхно отсѫтствіе, жената му или нѣкой другъ отъ найстарытѣ въ кѫщи.

77. Оглѣдытѣ, освидѣтелствованията, обыскитѣ и разбиванията, освѣнь извънреднытѣ случаи, които не търпѭтъ отлаганье, требва да ставатъ денѣ.

78. Въ таквизы случаи, когато има нужда да ся узнае точно нѣкое обстоятелство, което ся среща въ дѣлото, необходимы специални свѣденія или опытность въ науката, искуството, занаятътъ или въ какво и да е занятіе, призовавать ся специялны лица (експерты).

79. Когато странытѣ не могѫтъ да ся споразумѣватъ, было за количеството на вредътъ или загубытѣ, было за цѣната на ограбеното или разваленото, тогава мировыйтъ сѫдія, като изслуша доказателствата на едната и на другата страна, или мнѣніето на вѣщитѣ лица, произнася своето послѣдне опредѣленіе.

80. За неявяванье на оглѣдътъ, на освидѣтелствованіето или претьрсваньето поеменытѣ и вѣщи людье могѫтъ да бѫдѫтъ подложены отъ мировыйтъ сѫдія на глоба не повече отъ двадесятъ и пять франка.

81. Мировыйтъ сѫдія събира свѣдѣнія за званіето и годинытѣ на обвыняемыйтъ само въ тѣхъ случаи, когато е туй необходимо за опредѣленіе на наказаніето, което му ся стои.

82. Разглѣжданьето и рѣшеніето на всяко дѣло ся свьршва у мировыйтъ сѫдія, ако е възможно, въ едно засѣданіе.

83. Мировыйтъ сѫдія, като види отъ обстоятелствата на дѣлото, че то не подлѣжи на негово разглѣдванье, дълженъ е безъ забава да предаде дѣлото на сѫдебныйтъ изслѣдователь, или, ако нема нужда да ся произвожда изслѣдованіе, право на прокуроръ.

84. Когато мировыйтъ сѫдія срещне въ редътъ на сѫдопроизводството нѣкое затрудненіе, то ся разрѣшава отъ него по съображеніе на постановленията, изложены въ настоящата книга съ подробнытѣ правила на сѫдопроизводството въ Окрѫжнытѣ и Апелативны Сѫдове.

ГЛАВА ЧЕТВЬРТА.

За постановленіето и обязеніето на присѫдытѣ.

85. Слѣдъ изслушваньето на странытѣ, и подирь съображеніето на всичкитѣ доказателства, които ся иматъ въ дѣлото, мировыйтъ сѫдія рѣшава въпросътъ за вината или невынностьта на подсѫдимыйтъ по вѫтрешното си убѣжденіе, основано на съвокупностьта на обстоятелствата, открыты при сѫдебното разглѣжданье.

86. Мировый сѫдія е обязанъ да рѣши дѣлото по точната смысъль на сѫществующитѣ законы, а въ случай на непълнота, неясность или противорѣчіе на законытѣ, чрезъ които сѫдимото дѣяніе ся запретява подъ страхъ на наказаніе, дълженъ сѫ да основаватъ рѣшеніето на общійтъ смысль на законытѣ, при туй запретено е нему да спира рѣшеніето подъ предлогъ на непълнота, неясность или противорѣчіе на законытѣ.

87. Въ дѣла, които могѫтъ да ся прекратяватъ съ помиряванье на странытѣ, мировый сѫдія е обязанъ да ги склоняванамиръ, и само въ случай на неуспѣхъ въ туй, да пристѫпва къмъ постановеніе на присѫдата въ предѣлитѣ на предоставената му власть.

88. Мировыйтъ сѫдія, слѣдъ като признае обвыняемыйтъ за невыненъ, тоя часъ го отпуща. Ако обвыненіето е было недобро-съвѣстно, тогава сѫдията осѫжда обвынительтъ да заплати сѫдебнытѣ разноски; а ако обвыняемыйтъ поиска възнагражденіе за станѫлитѣ нему загубы, обвынительтъ ся осѫжда да плати и тѣхъ.

89. Признатыйтъ за выновенъ мировыйтъ сѫдія осѫжда на наказаніе и на заплата тъй сѫдебнытѣ разноски, както и възнагражденіе за сторенытѣ отъ него повреды и загубы, ако обвинительтъ или гражданскійтъ ищецъ поиска туй.

90. При осѫжданьето на заплата отъ парична глоба, мировыйтъ сѫдія, ако выновнийтъ е несъстоятеленъ, опредѣля и размѣръ на друго наказаніе, което замѣнява паричната глоба.

91. Присѫдата на мировыйтъ сѫдія ся счита окончателна, когато въ нея ся опредѣлятъ: забѣлѣжка или изобличаванье, парично исканье не повече отъ 25 франка, и когато възнагражденіето за повреда или загубы не надминуватридесять франка или арестъ (запиранье) не повече отъ три дни.

92. Осѫденыйтъ съ неокончателна присѫда на затворъ въ тьмница може да бѫде оставенъ на свобода, до стѫпваньето на присѫдата въ законна сила, не инакъ, освѣнь като той представи залогъ или порѫчителство.

93. Добытытѣ чрезъ престѫпно дѣйствіе неща врьщатъ ся на стопанинътъ имъ, който е длъженъ, ако стане нужда, да ги донесе въ Окрѫжный Сѫдъ, когато ся разглѣжда дѣлото,

94. Като постанови присѫдата, мировыйтъ сѫдія записва ѭ на кратко, въ форма на резолюція, и я обявява на участвующитѣ въ дѣлото лица публично въ сѫщото засѣданіе, въ което е свьршено разглѣжданьето на дѣлото.

95. Мировыйтъ сѫдія при обявяваньето на присѫдата обяснява на участвующитѣ въ дѣлото лица: въ каквы случаи, въ какъвъ срокъ и по кой редъ ся позволява да ся обжалова присѫдата на сѫдията, като прилага на туй, че ако тѣ желаѭтъ да ся въсползоватъ отъ туй право, тогава дълженъ сѫ да заявѭтъ за туй въ продълженіе на двадесятъ и четыры часа отъ обявяваньето на присѫдата.

96. Мировыйтъ сѫдія, слѣдъ обявяваньето на присѫдата, дълженъ е да ѭ изложи въ окончателна форма не по-късно отъ три дни.

97. Присѫдата на мировый сѫдія, изложена въ окончателна форма, требва да заключава въ себе си точно означены:

1) Годината, мѣсяцътъ и числото, когато е станѫла присѫдата;

2) Званията, имената и фамиліитѣ или прѣкоритѣ на участвующитѣ въ дѣлото лица;

3) Обстоятелствата на дѣлото, пріеты за основаніе на присѫдата;

4) Сѫщностьта на присѫдата съ указаніе на законытѣ, въ силата на които тя е постановена;

5) Разноскитѣ на производството, които ся присѫждатъ на выновната страна.

На крайтъ на присѫдата требва да е подписътъ на мировыйтъ сѫдія.

98. Мировый сѫдіи записва своята присѫда особно по всяко дѣло.

99. По просба за даванье копія отъ присѫдата мировыйтъ сѫдія е дълженъ да дава тая копія не по-кѫсно отъ третійтъ день отъ времято, когато постѫпи просбата

ГЛАВА ПЯТА.

За заочнытѣ присѫды.

100. Ако обвыняемыйтъ въ простѫпъкъ, за който ся полага наказаніе не погорне отъ запиранье, не са яви или не проводи повѣренъ на опредѣленыйтъ срокъ, или пакъ, ако и да проводи повѣренъ, нъ по таквози дѣло, по което той самъ е выканъ да ся яви лично, тогава мировыйтъ сѫдія постановява заочна присѫда.

101. Въ случай, че не ся намѣри до назначеныйтъ срокъ обвыняемыйтъ въ таквози престѫпленіе, за което въ законътъ е положенъ тьмниченъ затворъ, мировыйтъ сѫдія отлага сѫденьето за наказаніето до привожданьето на търсеното лице и постановява, по искътъ за възнагражденіе за повреды и загубы, заочно рѣшеніе по правилата на гражданското сѫдопроизводство.

102. За неявяваньето на обвынительтъ въ назначеныйтъ срокъ, ни лично, ни чрезъ повѣренъ, безъ представенье на уважителны за туй причины, мировыйтъ сѫдія или постановява за отказванье на жалбата, ако дѣлото е отъ такъвъ родъ, щото може да ся прекрати съ помиряванье, или, въ противенъ случай, осѫжда обвынительтъ, освѣнь полицейскитѣ чинове, на парична глоба, не повече отъ двадесять и пять франка, и го призовава на новъ срокъ.

103. Ако до постановеніето на заочната присѫда мировый сѫдія узнае, че причина на неявяваньето на обвыняемыйтъ сѫ были нѣкои непреодолимы препятствія, или че призовката за явяванье не му была въ время пристигнѫла, тогава отлага рѣшеніето на дѣлото като назначава на обвыняемыйтъ новъ срокъ за явяванье, за който и му извѣстява.

104. Обвыняемыйтъ, който е пропуснѫлъ назначенныйтъ за явяванье срокъ, нъ е пристигнѫлъ въ Сѫдътъ преди постановеніето на присѫдата по сѫществото на дѣлото, допуща ся до словесны обясненія. Постановената подирь туй присѫда не ся счита заочна.

105. Копія отъ заочната присѫда ся препроважда на обвыняемыйтъ съ призовка.

ГЛАВА ШЕСТА.

За протоколытѣ на мировытѣ сѫдіи.

106. За всичко, което ся относя къмъ разглѣдванье на дѣлото, мировыйтъ сѫдія записва въ кѫсо на протоколътъ, въ който ся означаватъ:

1) Времято на наченваньето на дѣлото и причината къмъ туй; имената и фамиліитѣ или прѣкорытѣ на странытѣ, или на тѣхнытѣ повѣренны; сѫщностьта на жалбытѣ и на съобщенията;

2) Призованието на странытѣ и на свидѣтелитѣ; неявяваньето имъ; налаганье за туй паричны глобы и сложеніето имъ; распорежданье за докарванье на обвыняемыйтъ; мѣрки, за да му ся пресѣкѫтъ способытѣ за уклоненіе отъ Сѫдътъ;

3) Представенытѣ доказателства отъ странытѣ; привожданьето на свидѣтелитѣ на клетва и сѫщностьта на тѣхнытѣ показанія; оглѣдытѣ, освидѣтелствованията, претьрсванията и оцѣнкитѣ;

4) Случаитѣ на затваряньето на вратата на засѣданіето; отлаганията въ разглѣжданьето на дѣлото и налаганіето глоба за нарушеніето на редътъ во времято на засѣданіето;

5) Примиряваньето на странытѣ и условията, на

които то е послѣдовало; случаитѣ на предаваньето на дѣлото на сѫдебны изслѣдователь или на прокурорътъ;

6) Сѫщностьта на присѫдата и времято на нейното обявленіе;

7) Изявяваньето на неудоволствіе противъ присѫдата, представеньето на отзывъ или жалба отъ недоволната страна и обясненіята на противната страна; испроваждаьето на дѣлото въ Окрѫжный Сѫдъ;

8) Распорежданіята за испълненіето на присѫдата.

107. Записаннытѣ отъ мировыйтъ сѫдія показанія на странытѣ както и на свидѣтелитѣ, сѫщо отзывытѣ противъ присѫдытѣ, или условіята на примиряваньето, ся прочитатъ на лицата, отъ които сѫ тѣ направены, поправятъ ся по тѣхнытѣ указанія и ся подписватъ отъ тѣхъ, ако сѫ грамотны.

108. Протоколитѣ за оцѣнкитѣ, отлѣдытѣ и другитѣ мѣстны изслѣдованія ся прочитатъ на странытѣ, на проститѣ и вѣщи людье и ся подписватъ отъ тѣхъ, ако сѫ грамотны, какъто и отъ производившитѣ тѣзи слѣдственны дѣйствія.

ГЛАВА СЕДМА.

За отзывытѣ противъ присѫдытѣ и за частнытѣ жалбы противъ распорежданіята на мировытѣ сѫдіи.

109. Противъ неокончателнытѣ присѫды на мировыйтъ сѫдія и двѣтѣ страны могѫтъ да приносѫтъ отзывы по всичкитѣ предметы на дѣлото, които ся относѫтъ до тѣхъ. Нъ гражданскійтъ ищецъ по дѣло, наченѫто отъ полицейската или друга административна власть, може да принося отзывъ само за възнагражденіе.

110. Полиціята, ако изяви неуволствіе противъ присѫдата, тя е обязана да представи за туй на помощникътъ на прокурорътъ, който може или да предяви отзывътъ на мировыйтъ сѫдія, или да остави обявеното неудоволствіе безъ послѣдствія.

111. За подаванье отзывъ ся полага двѣнедѣленъ срокъ отъ времято на обявеніето на присѫдата, или отъ времято на получваньето копія отъ заочното рѣшеніе.

112. Отзивытѣ могѫтъ да ся принасятъ писменно или словесно. По исканьето на противната страна дава ѝ ся копія отъ отзывътъ.

113. За получваньето на отзывътъ мировыйтъ сѫдія дава расписка, а самыйтъ отзывъ препровожда въ Окрѫжныйтъ Сѫдъ, заедно съ обжалованата присѫда и относящитѣ ся къмъ дѣлото протоколы съ всичкото производство.

114. Противъ отзывътъ позволява ся на противната страна да представи обясненіе въ Окрѫжныйтъ Сѫдъ.

115. Подаденыйтъ въ установеныйтъ срокъ отзывъ спира и испълненіето на присѫдата. Нъ принасяньето отзывъ само по предметътъ на възнагражденіето за повреди и загуби не спира испълненіето на присѫдата за наказаніето.

116. Отдѣлно отъ отзивытѣ ся допущатъ само слѣдующитѣ частны жалбы:

1) За бавность на разглѣжданьето:

2) За непріеманье на отзывътъ, и

3) За вземанье на обвыняемыйтъ подъ стража.

117. Частнытѣ жалбы тъй за непріеманьето на отзывътъ, както и за вземанье обвыняемыйтъ подъ стража, ся приносятъ въ седмидневенъ срокъ отъ времято на испълненіето на обжалованытѣ распорежданія.

118. Жалбытѣ за бавностьта на мировыйтъ сѫдія и за непріеманьето отзывътъ подаватъ ся въ Окрѫжныйтъ Сѫдъ, а жалбата за вземанье подъ стража ся представи на самыйтъ мировый сѫдія, който е обязанъ да ѭ представи въ Окрѫжныйтъ Сѫдъ заедно съ своето обясненіе въ продълженіе на двадесять и четыре часове отъ времято на получваньето ѝ.

ГЛАВА ОСМА.

За редътъ на аппелативно производство въ окрѫжнытѣ сѫдове.

119. Всичкитѣ дѣла, които сѫ постѫпили отъ мировытѣ сѫдіи за апелляционно разглѣжданье могѫтъ да ся разглѣждатъ въ канцеляріята на Окрѫжныйтъ Сѫдъ отъ странытѣ. Прокурорытѣ или тѣхнытѣ помощницы могѫтъ да разглѣждатъ тѣзы дѣла въ своитѣ канцеляріи.

120. Разглѣжданьето на дѣлата ся произвожда устно и публично въ Окрѫжныйтъ Сѫдъ, по сѫщійтъ редъ, както у мировытѣ сѫдіи, нъ съ опазваньето на особнытѣ правила, постановены въ долуслѣдующитѣ статіи.

121. Странытѣ не ся призоваватъ за разглѣжданьето на дѣлата, нъ тѣ могѫтъ да ся явѭтъ лично или чрезъ повѣрены. Неидваньето имъ не спира разглѣжданьето на дѣлото, освѣнь когато самъ Окрѫжныйтъ Сѫдъ признае за необходимо присѫтствіето на странытѣ. Обвыняемытѣ въ престѫпны дѣйствія, за които въ законътъ е положенъ тьмниченъ затворъ, требва да сѫ винѫги на лице.

122. Разглѣжданьето на дѣлото ся наченва съ прочитаньето на присѫдата на мировыйтъ сѫдія и на принесената противъ тая присѫда жалба; подирь туй странытѣ представятъ своитѣ обясненія устно; а когато тѣ не сѫ на лице, тогава ся прочита отзывътъ противъ присѫдата и обясненіето на противната страна, ако то е представено.

123. Странытѣ могѫтъ да представѭтъ своитѣ доказателства и да привождатъ свидѣтели, тъй онѣзи, които сѫ были при първоначалното разглѣжданье на дѣлото както и тѣзы, които по нѣкои уважителны причины не сѫ могли да ся явѭтъ при мировыйтъ сѫдія. Нъ разглѣжданьето не ся отлага за непредставенье на доказателства и свидѣтели на времято на слушаньето на дѣлото, освѣнь ако странытѣ попросѭтъ да ся призовѫтъ неявившитѣ ся свидѣтели и Окрѫжныйтъ Сѫдъ не намѣри препятствія на туй.

124. Когато ся види необходимо, да ся произведе изново оглѣдъ, изслѣдованіе или оцѣнка, или пакъ да ся пытатъ свидѣтелитѣ на мѣстото, Окрѫжныйтъ Сѫдъ порѫчва туй на едного отъ своитѣ членове, и отлага дѣлото до испълненіето на порѫчваньето.

125. На свидѣтелитѣ, слѣдъ излаганьето на тѣхнытѣ показанія, могѫтъ, съ разрѣшеніето на предсѣдательтъ, да ся предлагатъ пытанія, тъй отъ страната, която ги е представила, какъто и отъ другата страна.

126. Пытаніята, които сѫ необходимы за устраненіе на разнорѣчіята и за разясненіе на дѣлото, ся предлагатъ отъ предсѣдательтъ, и, съ негово разрѣшеніе, отъ членоветѣ на Сѫдътъ, а още и отъ помощникътъ на прокурорътъ.

127. Свидѣтелитѣ, които сѫ ся клели при мировыйтъ сѫдія, изново не ся кълнѭтъ, нъ предсѣдательтъ на Сѫдътъ имъ напомня за стороната отъ тѣхъ клетва.

128. Като ся изслушатъ свидѣтелитѣ, предоставя имъ ся да представѭтъ обясненія както на лицето, което е подало отзывъ, тъй и на противната страна.

129. Въ дѣла, които могѫтъ да ся прекратѭтъ съ помиряванье, предсѣдательтъ на Сѫдътъ ся старае да примири обвынительтъ съ обвыняемыйтъ.

130. Предъ постановяваньето на присѫдата помощникътъ на прокурорътъ обяснява значеніето на представенытѣ доказателства, указва на законытѣ, които ся относятъ до дѣлото и дава заключеніе за приспособеніето имъ въ даденыйтъ случай; нъ и подирь туй послѣднето слово ся предоставя всякоги на обвыняемыйтъ или на негова повѣренъ.

131. Съ присѫдата на Окрѫжныйтъ Сѫдъ или ся утвърдява присѫдата на мировыйтъ сѫдія, или ся постановява нова присѫда, нъ само въ предѣлитѣ на отзывътъ. Наказаніето на обвыняемыйтъ не може да бѫде усилено, ако го не поиска обвынителътъ.

132. Когато гласоветѣ на сѫдіитѣ ся раздѣлятъ на двѣ или повече мнѣнія, за основаніе на присѫдата ся взема туй изъ тѣхъ, което съединява въ себе си най-много гласове; при равенството имъ дава ся предпочтеніе на мнѣнието, което е пріето отъ предсѣдателътъ на Сѫдътъ; ако ли мнѣніята сѫ ся раздѣлили тъй, щото гласътъ на предсѣдательтъ не може да даде превѣсъ, тогава ся дава предпочтеніе на туй отъ равносилнытѣ по числото на гласоветѣ мнѣніе, което е по-снисходително къмъ участьта на подсѫдимыйтъ.

133. Въ обявеніята на присѫдытѣ на Окрѫжныйтъ Сѫдъ, въ изложеніето имъ и въ даваньето копія отъ тѣхъ, а още въ съставеньето протоколътъ на сѫдебното засѣданіе пази ся редътъ, който е опредѣленъ въ членове 94-99 106-108 съ тая само разлика, че всичкитѣ распорежданія по тѣзы предметы ставатъ отъ предсѣдательтъ на Сѫдътъ.

134. Както присѫдата на Окрѫжныйтъ Сѫдъ тъй и протоколътъ на сѫдебното засѣданіе ся подписватъ отъ предсѣдательтъ и членоветѣ, които сѫ участвовали въ рѣшеніето, и ся скрѣпяватъ отъ секретарьтъ.

135. Присѫдытѣ на Окрѫжныйтъ Сѫдъ по дѣлата на мировытѣ сѫдіи ся считатъ окончателны и не подлѣжѭтъ на апелляція.

ГЛАВА ДЕВЯТА.

За отмѣняваньето на окончателнытѣ присѫды на мировытѣ сѫдіи и на Окрѫжный Сѫдъ.

136 Противъ окончателнытѣ присѫды на мировытѣ сѫдіи и на Окрѫжнытѣ Сѫдове ся допущатъ жалбы отъ странытѣ и протесты отъ помощникътъ на прокурорътъ въ кассаціоненъ редъ

137. Жалбы и протесты противъ окончателнытѣ присѫды на мировытѣ сѫдіи и на окрѫжнытѣ сѫдове могѫтъ да ся приносятъ:

1) въ случай на явно нарушеніе на прямыйтъ смысълъ на законътъ или на неправилното му тълкуванье при опредѣленіето на престѫпното дѣйствіе и по родътъ на наказаніето;

2) въ случай на нарушеніето на обрядытѣ и на формытѣ на сѫдопроизводството, които сѫ сѫщественны, щото поради неопазваньето имъ не може да ся счита присѫдата че има сила на сѫдебно рѣшеніе;

3) въ случай на нарушеніе на предѣлытѣ на вѣдомството или на властьта, която е преддставена на мировыйтъ сѫдія или на Окрѫжныйтъ Сѫдъ.

138. Жалбытѣ и протестытѣ противъ окончателнытѣ присѫды на мировытѣ сѫдіи и на Окрѫжнытѣ Сѫдове ся подаватъ въ сѫщійтъ срокъ, и съ опазваньето на сѫщитѣ правила, каквито сѫ постановены за подаваньето на апелляционнытѣ отзывы. (III. Чл.)

139. Жалбытѣ и протестытѣ на окончателнытѣ присѫды на мировытѣ сѫдіи ся подаватъ въ Окрѫжныйтъ Сѫдъ, а противъ присѫдытѣ на Окрѫжный Сѫдъ —въ кассаціонныйтъ.

140. Къмъ жалбата или протестътъ ся прилагатъ тъй сѫщо обясненіето на противната страна, ако то е подадено, както и съставенытѣ о дѣлото протоколы и всичкото производство.

141. Окрѫжныйтъ Сѫдъ, ако уважи жалбата или протестътъ отмѣнява окончателната присѫда и препровожда дѣлото за разглѣжданье на другій мировый сѫдія. Сѫщо и Кассаціонныйтъ Сѫдъ, когато отмѣни присѫдата на Окрѫжныйтъ Сѫдъ, предава дѣлото на другій Окрѫжный Сѫдъ за разглѣжданье.

142. Мировыйтъ сѫдія или Окрѫжныйтъ Сѫдъ на разглѣжданьето на които е предадено дѣлото, пристѫпватъ къмъ рѣшеніето му не инакъ, освѣнь като призовѫтъ и двѣтѣ страны и рѣшаватъ по обыкновенныйтъ редъ.

143. Въ случай открыванье на новы обстоятелства, които доказватъ невыностьта на осѫденыйтъ, и подложностьта на доказателствата, на които е основана влѣзнѫлата въ законна сила присѫда на мировыйтъ сѫдія или на Окрѫжныйтъ Сѫдъ, дѣлото може да ся възобнови, нъ само съ разрѣшеніето на Кассаціонныйтъ Сѫдъ.

ГЛАВА ДЕСЕТА

За испълненіето на присѫдытѣ.

144. Присѫдытѣ на мировытѣ сѫдіи и на окрѫжнытѣ сѫдове, въ качество на апеллятивна инстанція, стѫпватъ въ законна сила:

1) Когато въ продълженіе на двадесять и четыре часове отъ обявленіето на присѫдата не е изявено неудоволствіе противъ нея ни отъ една страна.

2) Когато, слѣдъ изявяваньето на неудоволствіе противъ неокончателната присѫда не е предявенъ въ установенныйтъ срокъ апелляціонныйтъ отзывъ;

3) когато подирь изявяваньето на неудоволствіе противъ окончателната присѫда, не е подадена въ установенныйтъ срокъ кассаціонната жалба, или пакъ подадената жалба е оставена безъ вниманіе,

4) когато противъ заочната присѫда не е подаденъ апелляціоненъ отзывъ въ установенныйтъ срокъ, ако присѫдата по родътъ надѣлото, подлѣжи на апелляція.

145. Присѫдата, която е стѫпила въ законна сила, привождася безъ забава въ испълненіе.

146. Присѫдытѣ на мировыйтъ Сѫдникъ привождатъ ся въ испълненіе отъ него сѫщійтъ, а присѫдытѣ на Окрѫжныйтъ Сѫдъ или ся проваждатъ за испълненіе на мировыйтъ сѫдія, въ участъкътъ на когото е възникнѫло дѣлото, или сѫ испълнятъ, по распорежданье предсѣдательтъ на сѫдътъ, споредъ гдѣто ся намѣрва осѫденыйтъ,

147. Ако за испълненіето на присѫдата е необходимо нужно присѫтствіето на осѫденыйтъ, който живѣе въ сѫщійтъ мировый участъкъ, той ся призовава за туй, и ако не ся яви безъ уважителны причины, той ся привожда чрезъ полиціята.

148. За испълненіето на присѫда върху лице, което живѣе въ другы мировый участъкъ, съобщава ся на мѣстныйтъ мировый сѫдія.

149. Забѣлѣжкитѣ и изобличеніята всякога ся правѭтъ устно.

150. Заплатата на паричната глоба, тъй и на възнагражденіето за вредъ и пагубы, ако выновныйтъ нема никаквы наличны средства за да внесе присѫдената отъ него парична сумма, тя може да бѫде разсрочена на опредѣлены срокове, споредъ количеството на глобата и способытѣ на исплащаньето.

151. На исплатившійтъ паричната глоба за вредъ и за пагубы, дава ся расписка, представенытѣ отъ него пары записватъ ся въ особна книга.

152. Паричната глоба или възнагражданіето, което не е заплатено на уреченныйтъ срокъ, събира ся, споредъ издаденыйтъ отъ мировыйтъ сѫдія испълнителенъ листъ, или чрезъ мѣстнытѣ полицейскы чинове, или чрезъ околнытѣ и селски началства.

153. Осѫденытѣ на запиранье държѭтъ ся въ помѣщенія, устроены нарочно за туй въ мировытѣ участъцы.

Забѣлежка. За напредь до устройството на такывзи помѣщенія, осѫденытѣ на запиранье държѭтъ ся при полиціята.

154. Осѫденытѣ на тъмнично затворянье проваждатъ ся въ мѣстото на затворътъ чрезъ мѣстната полиція. За испроваждаьетѣ въ тъмница мировыйтъ сѫдія съобщава на тія общества, на които принадлѣжѭтъ осѫденытѣ.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА.

за сѫдебнытѣ разноски.

155. Свидѣтелитѣ и вѣщитѣ людье, които сѫ были призваны, съ призовка и желаѭтъ да получѭтъ възнагражденіе за пѫтны разноски. требва да обявѭтъ за туй подирь свьршваньето на испытваньето имъ, или на туй дѣйствіе, за което сѫ призованы.

156. Възнагражденіето на свидѣтелитѣ и на вѣщи людье, ся опредѣля само въ случайтъ, когато сѫ призваны отъ мѣсто далечь повече отъ 15 версти. Въ тоя случай тѣ получаватъ пѫтны пары по 20 сантима на еедна верста, и суточны единъ франкъ за свякій денъ на отсѫтствіе отъ мѣсто-жителството имъ.

157. Заплатата на сѫдебнытѣ разноски пада или:

1) на обвынительтъ, ако обвыненіето ся признае недобросовѣстно, или

2) на обвыняемыйтъ, ако той е признатъ за выновенъ.

158. По дѣло за простѫпъкъ, стороненъ отъ нѣколко лица, сѫдебнытѣ разноски падатъ на главнытѣ выновны, ако ли тѣ сѫ не състоятелны — на тѣхнитѣ съучастницы. Какъто еднытѣ, тъй и другитѣ носѭтъ обща отговорность.

159. Въ случай на отсрочванье на засѣданіето за неяванье на една отъ странытѣ, заплатата на сѫдебнытѣ разноски по туй засѣданіе пада на туй лице, по выната на което разглѣжданьето на дѣлото е было отложено.

160. Кога нема на видъ выновнытѣ или при несъстоятелностьта на лицата, осѫдены на заплатата на сѫдебнытѣ разноски, тѣ оставатъ за смѣтка на хазната.

161. Всичкитѣ прошенія, обявленія, отзывы и жалбы по дѣла за простѫпки, подсѫдны на мировытѣ сѫдебны учрежденія, ся подаватъ на проста книга и самото производство въ тія учрежденія ся освободява отъ всякаквы мыта.

162. За копія отъ протоколытѣ и присѫдытѣ на мировытѣ сѫдіи и на Окрѫжнытѣ Сѫдове взема ся по 20 сантима отъ единъ листъ, като ся смѣтатъ на всяка страница по двадесять и пять реда. На осѫденытѣ ся даватъ таквызи копіи даромъ.

Забѣлѣжка. Глобытѣ, които ся взематъ за неявяванье по призованіето на мировыйтъ сѫдія безъ уважителны причины, обрѫщатъ ся въ капиталъ за устройство на помѣщеніе за запиранытѣ въ мировытѣ околіи.

Министръ на Правосѫдіето

Хр. Стояновъ.

Скоро-Печатница на Янко С. Ковачевъ въ София и Пловдивъ.